

ЛЕТ У ВЕЧНОСТ

првом српском пилоту нареднику МИХАИЛУ ПЕТРОВИЋУ

(Беседа пред родном кућом Михаила Петровића у селу Влакча 17. јуна 2017. године)

Србији, ево, већ 105 година, развија авијацију, захваљујући храбрим људима који су се почетком 20. века смело хватали у коштац са изазовима ваздухопловства. Међу њима је и наредник Михаило Петровић, први српски пилот – рођени Влакчанин.

Овде у Шумадији, срцу Србије, је његова родна кућа, постојана више од века, са скромним белегом да је ту поникао први српски пилот. Ова кућа је споменик и више од тога, и надамо се, да ће га наша држава заштити. Та нада траје и надамо се да ће бити испуњена. Михаилов гроб на месту страдања није обележен, као ни његово, скоро деценију и по дуго, почивалиште на Цетињу. На Београдском Новом гробљу на породичној гробници брата му Живана Петровића, налази се плоча од мермера са натписом да ту почивају мошти Михаилове и његова порука поколењима „Часно је за Отаџбину мрети!“

А Михаило, уверен сам, као и сваки “крилати човек”, све године века који од његовог првог сусрета са небом протиче као дуга колона белих облака добровременика и лошевременика, поносно лети на челу небеске ескадриле васељеном. Зна он како је овде, доле, какав смо ми народ - лако заплачљив, а тешко запамтив, и не замера нам. Срећан је што га нисмо заборавили, поносан је што је остварио свој сан. **Он лети вечно!**

А ми. Његово крилати потомци. Шта ми чинимо? Чинимо колико су нам крила јака, не стојимо, не дамо се, машемо крилима: не би ли нас добри људи овоземаљски разумели, дали помоћ, подршку, потпору, да поставимо на видном месту **споменик заслужноме сину Србије;** не би ли сви учинили тај надљудски корак који Михаило заслужује – да му се сачини достојан спомен-дар на родној грудима, њему првом крилатом сину Србије, а и свим крилатим људима, јунацима и херојима одбране српског неба, душе, поноса и блага највећег - мира. Тешко нам иде, као и што је и Михаилу тешко ишло и док је по земљи ходио, и док је, оно мало по небу летио. Али, стати нећемо, јер ако станемо, ми ћемо пасти, ако не будемо махали крилима - летели, пашћемо као камен на земљу, а то за нас не би било добро, јер ми смо крилати људи – летачи.

Много је емоција, речи и обећања у протекле две деценије од када се сударамо и бијемо са невољама и неразумеванима да се подигне трајно обележје првом српском пилоту и првој српској ваздухопловној жртви. Али те емоције се избећи не могу, јер оне дају нову снагу да се у тој борби за праведан однос према човеку који је своју отаџбину ставио изнад себе, подвигом на небу, узвишеније него што се замислити може, истраје.

Врло близу смо стотепете годишњице од судбоносних дана стварања српске авијације. Пре пет година изгубили смо темпо када за век српске авијације нисму Михаилу споменик подгли, јер једноставно нико сем нас, малих и непримећивих, то није видео. Велики и силни не виде мале људе, па ни хероје чија дела засењују век. Зато данас времена за губљење више нема, куцнуо је час да своју обавезу према Михаилу испунимо, и да његов лет у вечност обележимо. Није данас лако то урадити, кад није већ урађено у нека боља времена. Али, да ли су та “боља” времена била стварно боља или су била гора, или су ово та права времена?

На крају, поштовани, морам да вас подсетим на речи Михаилове мајке, Радојке, изречено пре скоро осам деценија. Она је на аеромитингу у Крагујевцу где је била почасни гост, видевши достигнућа авијације, рекла: **“Не жалим смрт свог сина кад видим каквим плодом је уродила. Живела наша авијација!”** И ја се сада питам: да ли ми треба да жалимо труда и времена да се нашем Михаилу одужимо како то и доликује?

Влакча, 17. јуни 2017. године

Златомир Грујић